

EĞİT-SEN

EĞİTİM VE BİLİM EMEKÇİLERİ SENDİKASI AYLIK YAYIN ORGANI

Eğitim ve Bilim Emekçileri
Sendikası adına sahibi:
İsmet AKTAŞ
Yaz İşleri Müdürü:
Günay KUBILAY
Yayın Danışmanı:
Seyfi ÖNGİDER

Yayın Kurulu: Firdevs SARIKAYA,
Cafer YILDIRIM, Hüseyin LİBBEY,
Abdurrahman ÖNEN, Mustafa AKSOY
Yönetim Yeri: Tiryaki Hasan Paşa Sok.
Rotaş İşhanı No: 9 Kat: 4-5 Aksaray
İSTANBUL Tel: 530 19 82
Fax: 530 62 09

Ofset Hazırlık:
MER Matbaacılık & Yayıncılık
Tel: 518 17 84
Sayfa düzeni: İbrahim M. KARAKAŞ
Baskı: AN GRAPHICS

EĞİT-SEN Üyelerine Ücretsizdir
Baskı adedi: 20.000
Baskı Tarihi: 15 Temmuz 1995
Haber ve yazılardan yapılan
alıntılarda kaynak gösterilmesi
zorunludur.

Sivas'ta Katliam

Evet, Sivas'ta yakılan bizdik! Sen, ben, o, hepimiz! Adımızın Asım Bezirci veya Nesimi Çimen, Muhlis Akarsu veya Behçet Aysan, ya da Yasemin Sivri veya Gü-lender Akçay olup olmamasının ne önemi var? Sivas'ta yakılan, insan ki-liğine girmiş vahşi yaratıkların saldırısına uğrayan, dumandan boğularak can veren bizdik. Bozkurt işaretleri, "Allahü Ekber", "Şeriat isteriz" haykırışları ile kovalanan ve Madımak Ote-li'nin odalarına kısırılan bizdik. Alev-lerden ve du-mandan kur-tulmak için otelin arkasındaki bir pencereden dışarı çıkmaya çalıştığımızda Büyük Birlik Partisi adını taşıyan faşist-islamcı karması parti-nin militanları tarafından so-palarla saldırıya uğrayan ve alevlerin içine itilen bizdik. Kısırıldı-ğımız otelin odalarında telefonlar ke-silinciye kadar, saatler boyunca, Baş-bakan Yardımcısı Erdal İnönü dahil, ulaşabildiğimiz herkese ulaşmaya ve yardım isteye çalışan, dışarıda bizi linç etmekte kararlı canilerle karşı karşıya iken devlet yetkililerinin sü-künet ve soğukkanlılık çağrılarını dinleyen bizdik. Genç yaşlı, kadın-er-kek bedenlerimiz tutuşurken ve du-mandan boğulan ciğerlerimiz artık nefes alamaz hale gelirken, cellatları-mıza ve ölüme karşı son bir güçle di-renmeye çalışan, elimize geçirdiğimiz bir tahta parçasıyla eğer otelin odala-rına da girerlerse, kendimizi savun-maya hazırlanan bizdik.

Son nefesimizi verinceye kadar umudumuzu kaybetmedik, tutuşan bedenlerimizin acısını hissetmeden son ana kadar kurtarılmayı bekledik. Dağ başında veya kuş uçmaz, kervan geçmez bir köyde değildik. Bu ülkeyi yönetenlerden, başkent Ankara'dan bir kaç saat uzaklıkta, Anadolu'nun göbeğinde, koskoca bir kent ortasında-ydık. Herhalde bizi kurtarmaya gelen birileri olurdu, herhalde göz gö-re göre bu canilerin eline bırakılmaz-dık. Böylesi bir vahşete, böylesi bir katliama herhalde seyirci kalınmazdı. Böyle düşünerek son ana kadar umu-dumuzu ve direncimizi kaybetmedik.

Ama düşündüğümüz gibi olmadı. Bu koskoca ülkede saatler boyunca bizi kurtaracak birileri çıkmadı, yardı-mımıza gelmedi. Kısırıldığı otel den korkuyla dışarı fırlamak ve cellat-larımızdan aman dilemek bize yakış-mayacağından, kendimizi alevlerin ve dumanların kucacağına terketтік ve öldük.

BOYLESİ BİR ÖLÜMÜ DÜŞÜNMEMİŞTİK

Hiçbirimiz böylesi bir ölümü düşünmemiştik. Hayır, bu tür bir ölüm

onursuz bir şekilde bu dünyadan göçüp gitmek değildi tabii. Kötü olan, ağımıza giden kısırılmışlık ve çaresizlikti. Düşman her zamanki gibi alçak, her zamanki gibi iğrenç ve her zamanki gibi kallesi. Çok eşitsiz koşullarda ve bizi yine savunmasız yakalamıştı. Hiç düşünmediğimiz ama bize layık gördükleri ölüm biçimine engel olmadık. Zaten bir çoğumuz ölümü aklımıza getirmeyecek kadar

biliyorduk. Ama tam da bütün bunlara karşı çıkan bizdik. Tam da bütün bunlara kayıtsız kalmayan bizdik. Bu bilincimiz ve tutumumuzdan dolayı yakılmamıza karar verildiğini de bili-yorduk. Alevler ve dumanlarla boğuşarak can verirken Nazım'ın dizeleri kulaklarımızda uğulduyordu; " BEN YANMASAM, SEN YANMASAN, BİZ YANMASAK, NASIL ÇIKAR KARAN-LIKLAR AYDINLIĞA ?" Gerçekten de

gerici-dinci hareket palazlandırıldı ve beslendi. Şimdi bu yobaz sürüsü kar-sımıza sürülecek ve "inanç özgürlü-ğü" adı altında adım adım örgütlen-meleri ve saldırıları meşru gösterile-cek. Sayıları hızla artan imam - ha-tip liseleriyle, çığ gibi büyüyen kuran kurslarıyla, zorunlu din dersleriyle yayılan, toplumun her kesimine nü-fuz eden gerici-dinci hareket tekeli burjuvazi için kendisine ve düzene yönelik muhalefeti bastırmak ve dağıt-mak için kullanılacak yeni bir güçtü. İşte bugüne kadar irili-ufaklı bir takım saldırılardan sonra toplu katliamlara kalkışıyorlardı. Ve 12 Eylül'den bu yana daha da açık hale gelen devletin koru-yuculuğu ve kollayıcılığı bir kez daha ortaya çıkıyordu. Ve artık belliydi ki, ger-ci-dinci hareket, gerek Kürt ulusal hareketini bastır-mak ve dağıtmak için, gerekse işçi ha-reketini ve sol ha-reketi engellemek için bundan böyle daha sık ortaya çıkacaktı

Peki bizi diri diri yakan kimlerdi ? Ozanlar anıtına "Allahü ekber" diye haykırarak saldıran bu caniler sürüsümüydü sadece ? Eğer bunlar "tahrik edilip, galeyana gelen halk" ise, biz kimdik ?

gençtik. Daha önümüzde yapmayı ta-sarladığımız çok şey vardı ve bir yer-de gafil avlandık. Şenliklerin düzen-lendiği Kültür Merkezi'ne yapılan sal-dırıyı püskürtmüştük ve yetkililerin otelimizde güven içinde olacağımıza ilişkin sözlerini ciddiye aldık. Ama o anda yapabileceğimiz başka bir şey de aklımıza gelmemişti ve otelede kısır-lıp herkesin gözü önünde diri diri ya-kılacağımızı düşünemedik. Böylesi bir vahşeti kim düşünebilir, kim akıl edebilirdi ki? Eğer bu gafil avlanmak-sa, bu gafletten kim uzak durabilirdi ki?

Ateş ve dumanlar içinde geçen her dakikanın bizi ölüme yaklaştırdığının farkındaydık. Alevlere ve dumanlara direnmeye çalışırken kendi yaşamımı-zın yanısıra insanlığın yaşamı, ülke-mizin yaşamı ve tarihi de gözümüzün önünden bir film şeridi gibi akıyordu. İnsanlık tarihi boyunca olduğu gibi ülkemizin tarihi boyunca da böylesi vahşete katliamlar yaşanmıştı. Hayır, hayır insanlığın "barbarlık dönemi" denilen dönemlerinde, insanların ma-garalarda, ağaç kovuklarında hayvan-lar gibi yaşadığı dönemlerde değil, yazınım bulunmasıyla veya bir başka buluşla başladığını söylenen "uygar-lık dönemi"nde. İnsanın hayvanlık-tan kurtulduğu söylenen çağlardan başlayarak bu gibi vahşi ve iğrenç olaylar çok görülmüştü. Romalıların hristiyanları yakmalarından başlayarak, hristiyanların "cadı" diye adlan-dırıldıkları ilk kadın hakları savunucularını yakmalarıyla devam ederek bu tür vahşilikler ve iğrençlikler günümüze kadar gelmişti.

Daha yeni, daha geçenlerde Al-manya'daki faşistlerin 5 Türk'ü yak-malarıyla yüreğimiz titremiş, öfke dolmuştuk. Şu kısırıldığı kentten bulunduğu yörede, bir kaç saat uzak-lıktaki Kürt köylerinin yakıldığını da

bizim yanımızla karanlıklardan ay-dınlığa çıkabilecek miydik? Nazım'ın kastettiği tam da böylesi gerçek bir yanma mıydı acaba?

BİZİ YAKAN KİMLERDİ?

Peki bizi diri diri yakan kimlerdi? Şu otelin etrafını çevirmiş, uluyan, "Allahü Ekber" diye böğüren caniler sürüsümüydü sadece? Ertesi günü gazetelede Refah Partisi Belediye Meclisi Üyesi Cafer Erçakmak'ın boy boy fotoğrafları yayımlandı. "İşte ka-til" diyerek. Sivas'ın Refah Partili Be-lelediye Başkanı Temel Karamollağ-lu'nun yaptıkları üzerinde duruldu uzun uzun. MHP'li ve Büyük Birlik Parti'li faşistlerden söz edildi. Ya "Halk tahrik edildi, galeyana geldi" diyen Başbakan ve İçişleri Bakanı'na ne demeli? Aslında onlar da otelin önündeki gurubun arasında değiller-miydi? Eğer bu caniler sürüsü "tahrik edilip, galeyana gelen halk" ise biz kimdik, biz ne idik? "Laik ve demok-ratik devletin savunucusu" olduğunu söyleyen ve alevler ortalığı kaplamış-ken telefonla konuştuğumuz Başba-kan Yardımcısı Erdal İnönü de bu vahşetin seyircisi ve ortağı değil miydi? Bizim alevler ve dumanlar arasın-da can vermemizden sonra TV ekran-larına çıkan ve bize küfürler yağdıran Engin Ardıç gibi adı "TV yorumcusu" olan şarlatanlar, ya da gazete köşe-lerinden aynı şeyi yapan Cengiz Çandar gibi soysuzlar da, "tahriklerden, inanç özgürlüğünden" söz ederken, yanmış bedenlerimize bir kibrit te on-lar çakıyorlar mıydı?

Şimdi otelimizin önüne toplanan ve bizi ateşe veren bu guruh nasıl bu-roya gelmiş, nerelerde beslenmişti? Çok iyi biliyorduk ki, 12 Mart dö-ne-minde beslenen, palazlandırılan faşistler 70'li yıllarda üzerlerine düşeni yapmışlardı. 12 Eylül'ün karanlığında ve pislğinde ise bu kez aynı şekilde

ve yıllardır devlet ve tekeli burjuvazi tarafından bunun için beslenmiş ve desteklenmişti.

ÖDEYECEĞİMİZ BEDELİN AZAL-ABİLMESİ İÇİN...

Evet, Sivas'ta yakılan bizdik! Biz, yani öğretmenler, genç kuşakları bilimin aydınlığına kavuş-turmaya çalışan eğitim emekçileri ve topluma aydınlatmaya çalışan diğere-leri; yazarlar, ozanlar, sanatçılar... Biz, yani çeşitli işkollarında çalışan ve sendikal hakları için, in-sanca bir yaşam için mücadele eden kamu emekçileri... Biz, yani tam da Sivas'ta alevi tutuşuran partinin ele geçirdiği belediyeye aylardır direnen Kağıt-hane işçileriyle birlikte bütün işçiler...

Biz, yani öğrenciler, bu toplu-mun geleceği olan gençler...

Biz, yani emeğiyle geçinen ve alıntıyla uğraşan dürüst herkes...

Biz, yani ulusal hakları ve öz-gürlükleri için mücadele eden Kürt-ler...

Biz, yani halklar...

Sivas'ta yakılan bizdik ve Sivas'ta özgürlük ve demokrasi için ağır bir bedel daha ödemek zorunda bırakıldık. Sivas'ta 2 Temmuz'da aramızdan 36 bedenim koparıp alın-masına engel olmadık, ama ertesi günlerde yüzbinlerle sokaklara dökül-dük ve gericiliğe ve faşizme teslim ol-mayacağımızı haykırdık. Bu toplu-mun umudunun ve geleceğinin bu katliamı düzenleyen canilere değil, bize ait olduğunu herkese gösterdik. Ve hep birlikte bir kez daha anladık ve anlatmaya çalıştık ki, özgürlük ve demokrasi istememenin bir bedeli vardır. Bu bedelin azalabilmesi için özgürlük ve demokrasi isteyenlerin, bu uğurda mücadele edenlerin çoğal-ması gerekir...

Sessiz Kalmak Onaylamaktır!

Sivas'ta bir katliam yaşandı. Açıkça planlanan, polis ve gü-venlik güçlerinin gözle-ri önünde yapılan, dev-let yetkililerinin meşru-laştırmaya yönelik açıklamalarıyla geçiştiril-meye çalışılan bir katli-am.

Yıllardır devlet kad-rolarında beslenen, ba-kanlıklarda istihdam edilen, toplumun tüm gözeneklerine sokulan, teşvik edilen gerici-lik bugün katliam boyu-tunda saldırılarla karşı-mıza çıkıyor. 12 Ey-lül'den bu yana kuran kurslarında, eğitim ku-ruslarında, kamu ku-ruluşlarında, gelişmesi için her türlü fırsatın tanındığı irtica, yürek-leri iyiden ve güzelden yana çarpan onlarca ay-dın insanın katledilme-siyle yeni bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Da-ha bir kaç yıl öncesin-den başlamak üzere Bahriye Üçok'ları, Çetin Emec'leri, Turan Dur-sun'ları, Muammer Ak-soy'ları, Uğur Mum-cu'ları katleden ve ay-dınlık düşüncenin kar-sısına Ortaçağ karanlı-ğını egemen kılmak için çıkan gericiler, Nazi Al-manya'sını animsatar bir biçimde aydınları toplu olarak yakma giri-şiminide bulunuyor ve bunda başarı kazanabi-liyor. Devlet ve hükü-met kadrolarıyla yıllar-dır içice geçmiş bu gericilerin eylemlerinin engellenmemesinin nedeni basit bir tesa-düf ya da ihmal değildir ve böyle algılanmamalıdır. Bu gerekçelerin ar-kasına kimse saklana-mayacaktır. Gericilik ve irtica gücünü devletten almakta, yıllardır giriş-tiği her yıldırma ve sindirme çabasında dev-letin ve hükümetlerin ko-ruyucu kanatları altına girmektedir.

Son olarak Sivas'ta yaşanan olay bu gerçeklerin bir kez daha, bir katliam boyutların-da gözler önüne seril-diği bir facia olmuştur. Pir Sultan Abdal Şenlik-leri'ne katılan yazar, sa-natçı ve aydınlara yö-nelik olarak gerçekleştirilen katliam lanetli-yoruz. Sorumlulardan hesap sorulmasını isti-yoruz. Bu tip katliam ve eylemlere sessiz kalma-yacağız. Sessiz kalmak onaylamaktır. Gericiliğe fırsat tanımayacağız.

EĞİT-SEN
GENEL MERKEZ
YÖNETİM KURULU